

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Piovartsyho na verejnom zasadnutí v Bratislave 7. októbra 2009 v trestnej veci obvinenej **V. J. pre zločin vraždy** podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. vedenej na Okresnom súde v Trenčíne pod sp. zn. 8T 41/2006, o dovolaní, ktoré podal minister spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 12. apríla 2007, sp. zn. 2 To 33/2007, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne z 31. januára 2007, sp. zn. 8T 41/2006, obvinená V. J. bola uznaná a vinnú zo spáchania zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. v podstate na tom skutkovom základe, že

v obci V. 15. apríla 2006 v noci po udretí do tváre D. C. tohto ovplyvnená pozitívmi alkoholickými nápojmi dvakrát pichla bodákom dlhým 46 cm do oblasti hrudníka a spôsobiac mu tak zranenia, na následky ktorých D. C. zomrel.

Okresný súd za to obvinenú podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 36 písm. i/, písm. j/ a § 38 ods. 3 Tr. zák. potrestal trestom odňatia slobody na 15 rokov, na jeho výkon túto podľa § 48 ods. 3 Tr. zák. zaradil do ústavu s maximálnym stupňom stráženia; podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Tr. zák. jej uložil ochranný dohľad na jeden rok a podľa § 287 ods. 1 Tr. por. jej uložil povinnosť nahradiť poškodenej E. C. 11 142 Sk a poškodenej V., sumu 840 Sk.

Obvinená podala proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, na základe ktorého rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 12. apríla 2007, sp. zn. 2 To 33/2007, podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. bol rozsudok okresného súdu zrušený vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a na základe § 322 ods. 3 Tr. por. bola obvinená podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák., odsúdená na trest odňatia slobody na osem rokov a šesť mesiacov; podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. na výkon trestu bola zaradená do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Minister spravodlivosti (na podnet Generálnej prokuratúry) podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, ktorým sa domáhal, aby Najvyšší súd vyslovil, že uvedeným napadnutým rozsudkom bol porušený zákon v ustanovení § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b/, § 48 ods. 4 Tr. zák. a § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. v prospech obvinenej, aby ďalej napadnutý rozsudok a nadväzujúce rozhodnutia zrušil, rozhodol o väzbe obvinenej a prikázal Krajskému súdu v Trenčíne vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

Minister spravodlivosti ako dovolateľ argumentoval tým, že okolnosti prípadu, resp. pomery páchatelky neodôvodňovali použitie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu pod zákonnú trestnú sadzbu a že okolnosti prípadu bolo potrebné posúdiť len ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. i/ Tr. zák. (ako rozhodol okresný súd); argumentácia ohľadne tvrdeného porušenia zákona rozhodnutím krajského súdu v ustanoveniach § 48 ods. 4 Tr. zák. a § 321 ods. 1 písm. e/ Tr. por. odvolateľom nebola prednesená.

Odvolateľ však napokon svoje argumenty uzavrel tým, že sú splnené podmienky na podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) primárne riešil otázku, či v rozhodovanej veci je dovolanie prípustné, resp. či sú splnené jeho podmienky v zmysle § 372 ods. 1 Tr. por. Podľa tohto zákonného ustanovenia oprávnené osoby (napr. obvinený a prokurátor) môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté; toto obmedzenie sa netýka ministra spravodlivosti ako dovolateľa. Už v minulosti sa vyskytli prípady, v rámci ktorých osoba oprávnená (prokurátor) nevyužila svoje oprávnenie podať riadny opravný prostriedok (odvolanie) a keďže nebola spokojná s výsledkom právoplatne skončeného trestného stíhania

(zvyčajne ide o rozhodnutie súdu rozhodujúceho o odvolaní), podala podnet na podanie mimoriadneho opravného prostriedku ministrovi spravodlivosti, ktorý tomuto podnetu vyhovel a dovolanie podal. Najvyšší súd v takých veciach zaujal stanovisko, že opomenutím podať riadny opravný prostriedok a následným vyvolaním podania dovolania na základe podnetu ministrovi spravodlivosti, sa obchádza zámer sledovaný zákonom pri tomto mimoriadnom opravnom prostriedku, a preto dovolaniu ministra nie je možné vyhovieť a bude odmietnuté.

Najvyšší súd v posudzovanej veci obvinenej Jandíkovej však neuplatnil spomenutý princíp rozhodovania; prokurátor vzhľadom na rozhodnutie okresného súdu nemal rozumný dôvod na podanie odvolania a k zmene postavenia obvinenej došlo až v konaní o odvolaní, ktoré bolo podané ňou samou a vo svoj vlastný prospech.

Najvyšší súd však napriek už uvedenému výsledku dospel k záveru, že dovolaniu nie je možné vyhovieť a toto odmieta, lebo je zrejmé nespĺnenie jeho dôvodov podľa § 371 Tr. por.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Minister spravodlivosti rezultoval, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je založený na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, a to § 39 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu a následne malo dôjsť k nesprávnomu procesnému postupu, teda že dôvodom podaného dovolania je ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Súd rozhodujúci v merite veci podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. v podstate na základe svojej logickej úvahy môže uložiť trest aj pod spodnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom za posudzovaný delikt, ak považuje uloženie trestu v rámci sadzby za neprimerane prísne pre páchatel'a. Voľnosť úvahy rozhodujúceho súdu vyplýva z textu zákona (ak súd má za to), pričom logika jeho stanoviska musí vychádzať z dvoch pohľadov: aké sú okolnosti prípadu a aké sú pomery páchatel'a. Len po zistení, že sú tu splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu, musí súd skúmať aj poslednú legálnu podmienku takého rozhodnutia, že totiž na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Krajský súd (ako vyplýva z odôvodnenia písomného vyhotovenia jeho rozsudku) podľa uvedených zásad aj hodnotil zistený skutkový stav a vyvodil z neho zodpovedajúce právne závery. Svoje rozhodnutie ja patrične odvolací súd odôvodnil, dovolací súd sa s jeho závermi stotožňuje, a preto v podrobnostiach na tieto aj poukazuje.

Dovolateľ vytýkal krajskému súdu, že do popredia postavil len okolnosti vyznievajúce v prospech obvinenej; verzii ministra spravodlivosti pritom je možné vytýkať presne opačný princíp – zvyrazňovanie len negatív v konaní obvinenej či v jej osobe.

Rezultát krajského súdu však nie je možné označiť za výslovne jednostranný, lebo logicky poukázal na všetky rozhodné okolnosti a jeho rozhodnutie o použití ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. je výsledkom voľnej úvahy uplatnenej v rámci legálnej kompetencie. Napadnutý rozsudok svojim spôsobom hodnotí zistený skutkový stav, pričom je potrebné vziať do úvahy aj ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. že totiž dovolací súd správnosť a úplnosť zisteného skutku (rovnako aj jednotlivých dôkazov, na základe ktorých je skutok ustálený) neskúma a nemení.

Dovolací súd teda tiež rezultuje, že logicky správnym riešením a legálnym záverom je aplikácia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. v rozhodovanej veci. vzhľadom na to nie je možné mať za to, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom použití (iného = určitého) hmotnoprávneho ustanovenia; tým nie sú splnené podmienky stanovené v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., a preto Najvyšší súd dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 7. októbra 2009

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová